Dan Bițuică

Cântecul lacului

LITERPRESS PUBLISHING
București ❖ 2020

CAPITOLUL 1

Urcam scările editurii plin de entuziasm și cu multă încredere că dansul cuvintelor pe foaia albă îl va atrage în mrejele sale pe Ben. Terminasem manuscrisul de doar câteva ore. Aveam un contract pe care reușisem să-l respect, nu însă cu ușurință.

După primul meu roman, care se dovedise un răsunător succes, urmase o perioadă în care nu-mi mai ieșise nimic. Îmi dispăruse inspirația cu totul, de parcă primul și ultimul meu roman de până acum luase totul cu el. Practic, mă golise de idei și de cuvinte. Editura cu care aveam contract și pentru al doilea roman începuse subtil să mă atenționeze că trebuia să predau manuscrisul cât mai curând.

Editorul-șef, pe numele său Ben Hawks, mă aștepta în biroul lui mic și înghesuit, înțesat de dosare și multe coli stivuite în rânduri înalte de peste o jumătate de metru. Un fum dens și albăstrui de țigară acaparase întreaga încăpere care, și cu ușa deschisă, nu reușea să scape de ceața care o învăluise și de mirosul persistent de tutun.

Aveam emoții, mai ales că Ben nu era în toane bune, dovadă fiind cantitatea de chiștoace îngrămădite într-o veche și imensă scrumieră din cristal.

Mă privi cu ochii săi mari și verzi care nu aveau nimic în comun cu prietenia și strivi cu gesturi nervoase țigara dintre degetele-i îngălbenite de atâta nicotină. Ne cunoșteam de mai bine de zece ani, de când eu terminasem Facultatea de Litere și devenisem o tânără speranță pentru literatură.

Decanul meu îmi recomandase editura pe care Ben

o conducea de peste treizeci de ani, cu o mână de fier. Era un tip bine pregătit și, cum se spunea, știa ce voia de la viață. Trecuse prin multe, chiar era să dea faliment, însă, cu mintea sa sclipitoare, reușise să jaloneze printre vicisitudinile vieții. Nu era iubit la editură, însă era respectat pentru munca sa și pentru sufletul său mare, dovedind corectitudine și intransigență în tot ce făcea. Personal, nici acasă nu credeam că avea pe cineva care să-l iubească, deși îl știam căsătorit, însă niciodată nu adusese în discuție viața lui de familie.

Puțin adus de umeri, dacă îl priveai, părea un bătrânel pe care să-l compătimești, însă, când deschidea gura, nu mai credeai asta. Colegii și subalternii îl porecliseră Quasimodo, după celebrul personaj al lui Hugo, asta din cauza poziției sale încovoiate. Uscățiv, părea că nu prea avea vlagă, dar, dacă se enerva, mai bine te fereai din calea lui.

Cu toate că știam că trebuia să predau manuscrisul romanului cu o zi în urmă, luat de val cu problemele mele personale, nu am reușit să-l termin. Acum nu aveam decât să fiu la mâna lui Ben, care, după aparențe, nu îmi dădea prea multe speranțe în a fi îngăduitor.

Viața mă făcuse prizonier al unei perioade nefaste cu care mă confruntam de ceva timp. Neglijasem munca de birou și totul devenise tern și sumbru și se năruia vizibil în jurul meu, părând că mă prăbușisem într-o gaură neagră, din care nu mai puteam ieși singur. Ca să fiu cinstit, avusesem o căsnicie jalnică, o relație fără niciun sens, o relație căreia nici cel mai mare psihanalist nu i-ar fi găsit mobilul.

Acum se terminase, însă partajul unui divorț sec și fără niciun fel de istoric mă vlăguise material și chiar sentimental. Nu din cauză că o mare dragoste se consuma-

se și asfințise, ci din pricina pierderii timpului, și a tot ce avuseserăm împreună.

Avocatul fostei soții, un nenorocit care se și culcase cu ea între timp, reușise, prin talentul său oratoric și abilitatea profesională, să o pună într-o lumină favorabilă în fața judecătorului, care, din milă, îi acordase totul. După ce se terminase procesul, în parcarea unde aveam mașina, nesuferitul de avocat se proțăpise în fața mea, ținându-mi calea și rânjindu-mi victorios. A fost mai mult decât am putut să suport și, fără să mă mai gândesc, i-am ars un pumn, pe care l-a receptat drept în figură, iar asta l-a forțat să se prăvălească pe beton. Bineînțeles că-și rupsese pantalonii scumpi în genunchi și mă amenințase că va veni o vreme când voi plăti cu vârf și îndesat. Nu era genul de bărbat care putea duce o luptă față în față cu mine, însă se simțea că este un tip ranchiunos și că nu s-ar fi dat înapoi de la nimic ca să se răzbune. Ar fi fost în stare să și plătească o gorilă să-mi rupă oasele, însă, până la clipa aia, mă răcorisem. Așa că eu, la 35 de ani, singur, fără niciun dolar în conturi, fără locuință și doar cu hainele din geamantan, trebuia să iau viața de la capăt. Simțeam că nu excelez la capitolul ăsta și că nu eram genul de om descurcăreț, dar nu aveam încotro.

Iată-mă în fața unei ultime speranțe, adică în fața lui Ben. Dacă aveam puțin noroc, puteam să câștig ceva bani, cât să trăiesc doi ani fără griji. Eram la mâna lui, soarta mea era între degetele acestea îngălbenite de tutun ieftin. Cu privirea sa de șobolan încolțit, Ben mă ignora, de parcă nici nu existam. Chiar avusesem impresia că omul ăsta putea privi prin mine ca printr-un geam curat, fără probleme.

În sinea mea, credeam că este supărat că nu-i prezentasem lucrarea la timp, însă asta nu era chiar așa de grav,

mai ales că era vorba despre o singură zi. Totul se putea rezolva amical sau, chiar și mai grav, puteam fi penalizat, bănește vorbind.

– Bună, Ben, ce faci? Ce ai pățit? Nu prea ești în apele tale astăzi!

Ben și-a dres glasul și, în timp ce-și sufleca mânecile cămășii, îmi răspunse răgușit:

– Sunt înconjurat numai de incompetenți, idioți, cretini, profitori și lista asta poate continua până săptămâna viitoare sau poate ceva mai mult!

– Ar trebui să o iei mai ușor, te enervezi și nu-ți face bine. Știai că un minut de enervare poate bloca sistemul imunitar pentru patru ore? În tot acest timp, te poți alege cu orice afecțiune medicală.

Privirea rece și degetul său arătător, pe care mi-l învârtea prin față amenințător, m-au făcut să tresar.

– De-aia nu mi-ai adus tu manuscrisul ieri!? Ca să-mi protejezi imunitatea, nu? Ca să fi fost protector cu mine, trebuia să nu mă enervezi!

– Știi, Ben, ieri nu am putut, m-am mutat, știi cum e...

– Te-ai mutat pe dracu'! izbucni Ben, făcându-mă să tresar din nou. Săptămâna trecută te-ai mutat! Sau crezi că-s un bătrân senil pe care-l poți duce ușor de nas? Sau crezi că, dacă lucrez aici până noaptea târziu, chiar nu știu nimic?

– În niciun caz, Ben, nu am crezut asta...

– Atunci? Vino cu scuze mai credibile sau deloc!

– Îmi pare rău, nu am putut să scriu nici două cuvinte, nici măcar două, crede-mă! Chiar sunt în impas, abia m-am mobilizat să termin ăsta.

Îi spusesem toate astea pe nerăsuflate ca pe o lecție învățată pe de rost, încercând să-l conving, și apoi am așezat

manuscrisul pe biroul aglomerat al lui Ben. Inima îmi bătea cu putere când acesta își trase ochelarii pe nasul lung și ascuțit ca al unui vulpoi bătrân. Prinse manuscrisul între degete și începu să-l răsfoiască nervos. Ochii îi străluceau de nervi și îl simțeam că se abține cu greu să nu răbufnească.

– Bine, lasă-l aici, mai treci vineri, poate am timp să-l citesc. Sper că de data asta ai o poveste bună sau, măcar, roagă-te să fie una bună.

– Sunt sigur că are să-ți placă, o să vezi!

– Bine, o să văd. … Treci vineri pe aici!

– Știi, Ben, eu...

– Nu încerca să mai scoți bani de la mine, că nu ține! Doar după ce citesc!

– Ben, nu mă poți lăsa așa, te rog, frigiderul îmi este aproape gol, chiria nu am plătit-o, am destule nevoi, chiar am încercat să găsesc ceva de lucru, momentan, nimic. Povestea este bună și o să aibă succes, cred că mai mare ca *La capătul curcubeului*. Știi că am ieșit destul de bine împreună.

– Am ieșit, dar asta este la trecut, Josh, la trecut...

– Te rog, Ben, doar 200, hai că nu-s mulți pentru tine! Chiar nu ai încredere?

– Nu am, Josh, de la romanul tău de succes, care a fost acum cinci ani, nu ai mai reușit nimic, dar nimic. Câteva manuscrise proaste, hârtie consumată degeaba. Îmi pare rău, omule, chiar nu-ți mai pot da niciun ban.

– Bine, atunci așa să fie! am spus ofensat și m-am ridicat de pe scaunul pe care nici măcar nu mi-l oferise șobolanul ăsta bătrân.

Ceva se rupsese în interiorul meu, eram un om care nu mai prezentam încredere și asta durea groaznic. Decă-

zusem mult în ultimii ani. Din cauza mediului și a fostei mele soții, alcoolul pusese stăpânire pe sufletul meu. Mă vândusem diavolului pentru câteva sticle de whisky sec. La început, mergeam la barul din colț cu prietenii, apoi nu mă mai satisfăceau cele două, trei pahare cu ei. Mă întorceam și beam singur, până uitam unde locuiam.

Nici treaz nu mă descurcam prea bine. Schimbam apartamentele foarte des și asta se întâmpla fie că întârziam cu chiria, fie că făceam scandal beat, cu vecinii. Îmi era ușor să mă mut, îmi luam valiza și gata, alt apartament, alt etaj, alt cartier, altă stradă, noroc că nu plecam din oraș.

Am ieșit din biroul lui Ben foarte dezamăgit și plin de ură, nu știam pe cine, dar era ceva legat și de mine. Simțeam nevoia acută să beau ceva, trebuia să beau cât mai repede. Am coborât treptele editurii și, când să ies pe ușă, Ben a strigat după mine:

– Josh, întoarce-te, te rog!

Îl priveam cu ochii plini de ură, cu toate că știam că nu el era direct răspunzător pentru ce mi se întâmplase. I-am făcut semn cu mâna să o lase baltă și strigă din nou.

– Hai, omule, vino...

M-am întors și, în timp ce urcam treptele, din respect, a coborât și el câteva. Ajunși față-n față, Ben a băgat mâna în portofel și a scos o bancnotă de 50 de dolari și mi-a întins-o, zâmbindu-mi prietenos.

– Hai, ia, știu prin ce treci. Crede-mă că ți-aș fi dat mai mult, dar nu mai am voie, trebuie să justific și ultimul cent.

– Te cred, nu te scuza, nu vreau să ai necazuri din cauza mea.

– Ăștia sunt din buzunarul meu, ia-i, te rog!

– Și de unde o să ți-i dau, dacă-mi refuză manuscrisul?